

již odbyl soud prostým poukazem »k jistému stupni inteligence obžalovaného« — o obhajobě obžalovaného; že ony věty byly míněny jen jako odpověď na útoky, uveřejněné na stránce 7 a 8 časopisu »S. B.« ze dne 17. prosince 1927, namířené proti krajské organizaci svépomocného svazu rolníků — a že byly jen tímto útokem podmíněnou a jeho povaze přiměřenou kritikou počínání si soukromého obžalobce; nestačí říci jen, že tento předchozí článek není postačitelým, by takovou kritiku opravňoval, aniž se uvádí, proč není postačitelým a aniž se uvažuje blíže o obsahu tohoto článku a o případném jeho účinku právě pro hospodářsky slabší vrstvy rolnictva. Již z těchto úvah bylo zmateční stížnosti vyhověti a za předpokladů § 5 nov. k tr. ř. věc odkázati k novému projednání a rozhodnutí soudu první stolice. O dalších námitkách stížnosti, obzvláště pokud jde o způsob řešení otázky důkazu pravdy po případě beztrestnosti podle § 4 tisk. nov., netřeba se v této souvislosti dále zmiňovati, ano je na snadě, že by se tyto důkazy, kdyby soud dospěl k jiným názorům o smyslu a o dosahu pozastavených vět, musily pohybovati i jiným směrem, po případě by se staly vůbec bezpředmětnými.

Čís. 3382.

Maření exekuce (zákon ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák.).

Zákon o maření exekuce předpokládá v § 1, že pachatel jednal v úmyslu zcela neb částečně zmařiti uspokojení věřitele tou cestou, kterou se toho domáhal; o tomto úmyslu nelze mluvit, šlo-li pachateli jen o odstranění věcí, k nimž má třetí osoba právo, které by činilo provedení exekuce podle § 37 ex. ř. nepřipustným.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1929, Zm I 753/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 16. listopadu 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem maření exekuce podle § 1 zákona ze dne 25. května 1883, čís. 78 ř. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil nalézacímu soudu, by znovu o ní jednal a rozhodl.

Důvody:

Stěžovatel uplatňuje důvody zmatečnosti podle čís. 5, 9 b) § 281 tr. ř. Zmateční stížnost podle čís. 5 § 281 tr. ř. je důvodná. Nelze sice tvrditi, že rozsudek je v rozporu se spisy, neboť rozsudek výpověď svědka Františka F-a, pokud tvrdil, že obžalovaný při výkonu exekuce udal, že zabavené knihy nejsou jeho majetkem, vůbec nereprodukuje, že nelze tvrditi, že výpověď svědka F-a jest v rozporu se zjištěními rozsudku, že obžalovaný proti exekuci nic nenamítal. Zmateční stížnost tu však zřejmě poukazuje na neúplnost rozsudku, že se totiž rozsudek nezabýval skutkovou okolností, potvrzenou svědkem Františkem F-em, že obža-

lovaný při exekuci udal, že knihy nejsou jeho ani nepatří firmě, nýbrž že je má do komise. Tato skutečnost může býti rozhodnou. Zákon o maření exekuce předpokládá v § 1, že pachatel jednal v úmyslu zcela nebo částečně zmařiti uspokojení věřitele cestou, kterou se toho domáhal. V případě, že šlo pachateli jen o odstranění věcí, k nimž má třetí osoba právo, které by provedení exekuce podle § 37 ex. ř. činilo nepřípustným, nemohlo by o tomto úmyslu býti řeči. Pro posouzení tohoto úmyslu jest tedy závažnou okolnost, že vlastnictví ku knihám příslušelo jiné osobě než obžalovanému, která se mohla jejich vydání domáhati cestou § 37 ex. ř. Poněvadž rozsudek opomenul uvážiti tuto skutečnost, která je pro posouzení subjektivní stránky přečinu podstatného významu, — jen mimochodem se podotýká, že se rozsudek touto subjektivní stránkou vůbec nezabýval, a proto se také nezabýval věcí s hlediska § 3 zák. o mař. exekuce, což však zmateční stížnost nevytýká, — je rozsudkový výrok neúplný a tím odůvodněn zmatek podle čís. 5 § 281 tr. ř. Ježto nejvyšší soud nemůže ve věci samé rozhodnouti a nelze se obejít bez nařízení hlavního přelíčení, neboť jde o zjištění skutečnosti, o kterém rozhoduje nalézací soud na základě přesvědčení získaného z výsledku průvodního řízení, bylo podle § 5 zák. z 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 za souhlasu generálního prokurátora již v neveřejném sezení zmateční stížnosti vyhověno a uznáno tak, jak se stalo.

Čís. 3383.

Poukazuje na nesprávné právní poučení, jež mělo za následek, že se obžalovaný k vůli opovědi opravných prostředků závčas k obhájci nedostavil, vede tím obžalovaný průkaz ve smyslu čís. 1 prvního odstavce § 364 tr. ř.; okolnost, že žádost nebyla výslovně označena jako žádost za navrácení v předešlý stav, nebrání, by za ni nebyla pokládána.

Ustanovení § 269 tr. ř., by byl obžalovanému k vyhlášení rozsudku se nedostavivšímu rozsudek doručen v opisu, a § 284 odst. první tr. ř., že je počátek lhůty k opovědi zmateční stížnosti závislým na tomto doručení, má na mysli doručení správného a úplného opisu rozsudku.

(Rozh. ze dne 26. ledna 1929, Zm II 477/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání stížnosti obžalovaného do usnesení zemského trestního soudu v Brně z 26. listopadu 1928, jímž byla zamítnuta jeho zmateční stížnost do rozsudku téhož soudu z 22. srpna 1928, jímž byl uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 200, 201 a) tr. zák., zrušil napadené usnesení a soudu první stolice nařídil, by ve věci dále po zákonu (§ 2 odst. 5 nov. k tr. řádu z roku 1877/78) postupoval.

D ů v o d y:

Stížnost obžalovaného je odůvodněna. Opis odsuzujícího rozsudku vyneseného v nepřítomnosti obžalovaného doručen byl obžalovanému